

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

2. května 2004 - č. 30

Duch svatý 4

Obdivuji Boha, že sestoupil do našeho světa, On, vládce vesmíru, se zaobírá právě mnou, mými problémy, mým životem. Obdivuji i tajemství, jakým to učinil – tajemství Boží Trojice. Duch svatý je pro mě tajemstvím ...

Setkání mládeže s biskupem . . 9

Po krátkém přivítání a trošku nesmělém začátku scholy (která se pak dosti dobře rozjela) měl otec biskup katechezi. Povídal nám o lásce, o tom, co vlastně je a jak ji žít, o tom, že láska není jenom záležitostí citů, ale i vůle, vlastního rozhodnutí milovat ...

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:

Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:

Jana Staňková (JaS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků:

Pavel Kovář (KP)
Marie Kalčíková (MK)
Olga Hrbková (OH)
Hana a Pavel Kalčíkovi (HPK)
Lidmila Vokřínková (LV)

Jazyková korektura:

Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**

David Zažímal

Distribuce:

Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 235 výtisků.

Adresa redakce:

Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:

redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula,
Eva Fencíková, Jiří Staněk
a kolportéři z bratrských farností

---

*Stanovisko redakce se nemusí zto-
tožňovat s obsahem zveřejněných
příspěvků. Anonymní příspěvky ne-
zveřejňujeme!*

FOTO na úvodní straně:
David Zažímal

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Duch svatý - každodenní skutečnost	4
Způsoby a prostředky duchovního uzdravení	4
Kdo byli?	6
Alchymista	6
Křesťan	8
Setkání mládeže s biskupem	9
Má cesta k Bohu	10
Jak to bylo v Litoměřicích	11
Bojme se společně	12
Pantheon	13
Úvodní slova	14
Vyvedou orlové mladé??	16
Fialky pro maminku	17
Mamince	17
Měsíc květen	17
Rozhovor	18
Květen	18
Růženec	18
Pozvánka do kina	19
Ten, který... ..	19
Informace	24

Uzávěrka příštího čísla bude 20. června 2004!

EDITORIAL

Tak už jsme tu potřicáté, vážení a milí farníci,

i když po přečtení jednoho z dnešních příspěvků se bojím cokoli psát ... Ale i přes určité obavy si myslím, že třicítka je už „něco“. Skoro nemohu uvěřit tomu, že se nám podařilo zaplnit tu spoustu bílých či barevných papírů - více či méně zajímavými - články. Věřím, že se i přes některé „kontroverzní“ příspěvky (asi největší zápornou reakci vyvolal příspěvek Co jste hasiči..., což byl článek psaný s humorným záměrem, ale bohužel rozpoutal negativní emoce) snažíme spolehlivě komentovat to, co se v naší farnosti děje či se dít bude, snad se nám daří uveřejňovat i takové příspěvky, které jsou z Vašeho života a které Vy „s pomocí života“ píšete. Pochopitelně nejsme vyhrazeni pouze na dění v našem městečku, ale uveřejňujeme příspěvky, které mají širší dopad a týkají se dění v samotné církvi. První čísla se od současných liší i designérsky, vše je i kompletně na internetu na webových stránkách třešťské farnosti. Hm, většinou děkuji na konci - ale dnes si dovolím udělat výjimku - tak tedy, děkuji všem, kteří pomáhají náš farní časopis spoluvytvářet - ať již celé redakci (současným i minulým členům), duchovnímu správci i Vám, kteří s neomylnou pravidelností odevzdáváte své životní příběhy, uděláte si čas a těch pár řádků napíšete. Opravdově Vám všem děkuji.

Připomínkou jednotlivých dějinných událostí ve Svatém týdnu jsme společně s Ježíšem prožili radost z jeho slavného vjezdu do Jeruzaléma, následně smutek z nespravedlivého odsouzení i z jeho smrti na kříži. Ale Ježíš vstal z mrtvých, zjevil se učedníkům, kteří šli do Emauz, ženám, i samotným apoštolům. Před nanebevstoupením vykonal mezi „svými“ ještě mnoho zázraků a poté seslal na apoštoly Ducha svatého, který působí a ovlivňuje i nás. Probouzí církve ze soustředěnosti na ni samotnou. Nepřestává posílat hlasatele evangelia, dává odvahu svědčit o Ježíšově zmrtvýchvstání a o spáse nabízené všem lidem. Dotvrzuje toto svědectví znameními a dodává mu účinnost. V záměrech Ducha svatého nezůstává nikdo stranou. Každý křesťan má v jeho plánu budování církve a spásy světa své jedinečné místo a úkol. Duch s každým počítá, každého, kdo se mu dá k dispozici, si používá, pro každého má zvláštní dar: „*Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný.*“ (1Kor 12,7)

Nechť i my jsme ovlivněni dary Ducha svatého a ať se z nás stanou neohrožení (nikoli fanatičtí) hlasatelé Ježíšova evangelia. Užijme si pozvolného příchodu jara, mezi hokejovými a fotbalovými kláněmi nezapomeňme na to, že jsme křesťané a že máme také různé povinnosti. A udělejme vše pro to, aby se otci biskupovi u nás líbilo.

U příštího čísla se těší

Vladislav Hynk
šéfredaktor

P.S.: Kytko, vyzvedni si na adrese redakce odměnu ;o)))

Duch svatý – každodenní skutečnost

Troufalé tvrzení, ale je to právě On, kdo přislíbil, že bude s námi stále, kdo se rozhodl s námi bydlet, kdo nás chce těšit, učit se modlit, ve viditelném světě nacházet neviditelného Boha. Duch svatý je Ten, který se mnou ráno vstává, snídá, jde do práce, školy nebo zůstává se mnou na lůžku, když jsem nemocný. Je to Ten, kdo mě nejlépe zná, ví o všech mých skutcích, ale i myšlenkách a přáních. A přes toto všechno mě přijímá, je věrný, neutíká, neomrzím Ho. Vyhnat ho mohu jen vysloveným „ne“ k Jeho bytí, vědomým obrácením se k Zlému.

Náš svět se snaží, abychom si připomínali důležité a přitom zvesednělé věci, a tak slavíme „Den knihy“ a „Den Země“ a „Den seniorů“ a ... Naše moudrá matka Církve ví trošku déle, že je třeba se u důležitých skutečností našeho života alespoň jedenkrát ročně zastavit. Slavíme vánoční svátky, velikonoční a také Letnice. Proč? Abychom si znovu a znovu připomínali nejen, že Bůh přišel kdysi na tuto zem, že za nás položil život a dal tak všem naději na život věčný, ale i to, že Bůh se na zemi trvale usídlil, že se rozhodl zůstat s těmi, kteří Ho pozvou, že je ochoten procházet těmi nejvšednějšími lidskými životy. On - veliký a mocný Bůh - zde ve svém Duchu žije s námi. Co je pro něj asi nejtěžší? Myslím, že naše lhostejnost. Když někomu chystáte a nesete dárek, také vás mrzí, když ho odmítne nebo si ho ani nevšimne. To, co Ho asi bolí, je to, když Ho ne-

vnímám, když mi nabízí pomoc, útěchu, správný pohled, když si vystačím sám. A co se stane, když uznám Jeho přítomnost? Zakusím lásku, kterou nemůže dát žádný člověk, lásku bez podmínek a tato láska mě promění. Taky zjistím, že nejsem sám, začnu se jinak dívat na druhé lidi: Když Bůh odpustil mně, když mě má rád, tak má přece rád i toho druhého a já bych mohl také začít přijímat... Už nejsou beznadějně, bezvýchodně situace, On je s námi v každé bolesti, učí nás nabídnout bolest Otci spolu s Kristem a tak mít podíl na záchraně světa. Naše srdce je širší, vejde se do něj více lidí, více problémů, už nemůžeme tak často soudit a odsuzovat. On neodsoudil nás.

Obdivuji Boha, že sestoupil do našeho světa, On, vládce vesmíru, se zaobírá právě mnou, mými problémy, mým životem. Obdivuji i tajemství, jakým to učinil - tajemství Boží Trojice. Duch svatý je pro mě tajemstvím, je neviditelný a přesto s Ním mohu prožít každý okamžik svého života. Jeho přítomnost je realitou, bez Něho bych byl jiným člověkem. A tak bych chtěl slavit Letnice s velkou vděčností, ale i bázni.

Proč bázni? Přece, abych Ho nevyhnal, aby chrám mého těla byl Jeho důstojným příbytkem, abych si nechtěl stačit sám nebo abych Ho nevyměnil za modly, které se mi nabízejí. A vím, že i toto zvládnou jen s Jeho pomocí. Díky.

- HPK -

Způsoby a prostředky duchovního uzdravení

*P. Raniero Cantalamessa, OFM Cap, papežský kazatel
z knihy „Duchovní vnitřní uzdravení“*

Ponecháme stranou diskusi o přirozených a lidských prostředcích - medicíně, psychologii, lékařské diagnostice a rozlišení - které v této oblasti nicméně potřebujeme. Chceme se zde zabývat pouze nadpřirozenými prostředky, prostředky víry, jichž je užíváno v charismatické obnově a o nichž nám zkušenost ukazuje, že jsou zvláště účinné.

A/ Slovo Boží

Když Kniha moudrosti mluví o Izraelitech, které uštknuli na poušti hadi, říká: „A opravdu, zdraví jim nevrátila bylina ani náplast, ale tvé slovo, Pane, jež uzdravuje vše!“ (Mdr 16, 12). Jak často hluboké vnitřní uzdravení pramení prostě ze slyšení slova Božího! Díky Boží výzvě („Tolle, lege!“ - „Vezmi, čti!“) se svatý Augus-

týn chopil listu Římanům a nad verši 13, 11-14 byl zachráněn ze svého otročení těla a ze svého strachu, že nebude schopen žít čistě. Když dočetl, vstoupilo do jeho srdce „světlo ...“ a on věděl, že je osvobozen.

V „Upřímných vyprávěních poutníka svému duchovnímu otcí“ nalézáme příběh vojáka, kterému hrozilo, že bude kvůli pití souzen staným soudem. Jeden mnich mu řekl, aby si každý večer před tím, než půjde spát, přečetl jednu kapitolu evangelia. Po několika dnech za ním voják znovu přišel, aby mu dal jinou radu, protože nemůže rozumět ničemu z toho, co čte. Mnich mu odpověděl: „*Jen čti dál. Ty možná nerozumíš, ale démoni ano, a prchají od tebe.*“ Voják se podle této rady zařídil, a nakonec byl uzdraven.

Znám podobné případy. Jeden muž byl už v posledních fázích alkoholismu, přišel na biblický kurs a byl tam uzdraven, když slyšel slova Písni písní: „*Budeme jásat, radovat se z tebe, připomínat tvé laskání opojnější než víno.*“ (Pís 1, 4) Opakoval tato slova pokaždé, když byl pokoušen, a to v něm probudilo takovou uzdravující moc, že byl zanedlouho zcela osvobozen ze své závislosti.

A nezapomeňme na to, co řekl setník, na slova, která opakujeme při každé mši: „*Řekni slovo a budu uzdraven/a.*“ (srov. Mt 8, 8)

B/ Láska Boží

V listu Římanům 8, 31-39 sepsal Pavel hymnus oslavující vítěznou Boží lásku, ve kterém jasně ukazuje, jak obrovskou moc uzdravovat tato Boží láska má. Metoda, kterou Pavel doporučuje, je následující: propátrat svou minulost a vytvořit seznam všech negativních zkušeností (meč, nahota, pronásledování...), potom se podívat na všechny tyto věci ve světle jistoty, že Bůh mě miluje, a říct s přesvědčením: „*Nemohu než zvítězit! Nic totiž nemůže vstoupit mezi Boží lásku a mne!*“

Často jsme tak zraněni ve svém duchu, že nemůžeme přijmout ujištění o Boží lásce přímo, ale potřebujeme, aby nám byla ukázána skrze lásku bratra či sestry. Jak píše svatý Řehoř Nysský, „*orgánem*“ služby uzdravení je soucit. Téměř každý skutek uzdravení, který Ježíš vykonal,

je výslovně doprovázen hlubokým soucítěním. „*...uviděl veliký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné.*“ (Mt 14, 14); „*Ježíš plný soucitu vztáhl ruku, dotkl se ho (malomocného) a řekl: Chci, buď čist.*“ (Mk 1, 41)

C/ Duch svatý

„*A každý ze zástupu se ho snažil dotknout, poněvadž z něho vycházela moc a uzdravovala všechny.*“ (Lk 6, 17-19) Co to bylo, tato „moc“, která vycházela z Ježíše? Byl to Duch svatý! Lukáš říká: „*Ježíš se vrátil v moci Ducha do Galileje...*“ (Lk 4, 14) „*Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval.*“ (Lk 5, 17b)

Existuje obrovské množství svědectví o duchovním uzdravení v okamžiku křtu v Duchu svatém. Jedna žena mi jednou vyprávěla: „*Žila jsem celý svůj život s pocitem, že mě nikdo nemiluje a ani nemůže milovat. Ve chvíli, kdy jsem byla pokřtěna v Duchu svatém, se tento pocit ztratil a už se nikdy neobnovil.*“

Existuje jeden černošský spirituál, v němž se zpívá: „*V Gileádu je balzám, který vrací zdraví.*“ Ten balzám je Duch svatý. V písni se dále říká: „*Někdy ztrácím odvahu, zdá se mi, že všechna má snaha je marná, ale pak přijde Duch svatý a oživí moji duši.*“

D/ Modlitba

Všechny tyto prostředky - slovo Boží, Boží láska, Duch svatý - se uvádějí ve skutečnost ne nějakým teoretickým způsobem, ale modlitbou. Může to být osobní modlitba jednotlivce, nebo modlitba, při níž za nás prosí ostatní, ale pro každé duchovní uzdravení je modlitba nutnou a základní podmínkou. Modlitba nás uvádí do klimatu nadpřirozeného. Můžeme-li to tak říci, přizpůsobuje teplotu tomu, co je zapotřebí, aby se mohly odehrát zásadní změny. Mezi tolika druhy modlitby je o jednom zvláště známo, že je velmi účinný pro vnitřní uzdravení - je to modlitba chval. Chvála osvobozuje spoutané. Takřka všechny nemoci duše způsobují, že se člověk obrací sám k sobě a zabývá se ustavičně sám sebou. Chvála osvobozuje, protože nás otevírá z této „zauzlenosti“ v sobě a zaměřuje naši pozornost k Bohu.

Kdo byli?

Svatý Florián

Svatý Florián přišel na svět v druhé polovině 3. století v Zieselmaueru u Vídně. Byl pokřtěn a vychován křesťansky. Několik let byl důstojníkem v římském vojsku a později se stal vedoucím kanceláře císařského místodržícího v římském Lauriaku, což je v dnešním Horním Rakousku, měl tedy velký vliv. Když vypuklo za císaře Diokleciána kruté pronásledování křesťanů, rozhodl se svatý Florián, že tajně osvobodí 40 křesťanů, kteří byli uvrženi do žaláře. Při pokusu dostat se do žaláře byl i on zatčen. Odmítl obětovat bohům a nebyl ochoten zapřít svou víru. Byl tedy krutě mučen a nakonec mu pověsili na krk mlýnský kámen a svrhli ho do Ennsu.

Legenda říká, že Floriánovo mrtvé tělo bylo vyplaveno na skálu a tam ho hlídal orel, aby ho nemohli pohané zhanobit. Tělo mučedníka pochovala na svém statku vdova jménem Valerie. V 8. století postavili pasovští biskupové nad hrobem mučedníka kanovnický klášter a kostel sv. Floriána u Lince.

Floriánův patronát proti nebezpečí ohně není příliš starý. Do 15. století byli patrony proti ohni sv. Vavřinec a sv. Agáta. Pravděpodobně pak se stal patronem i sv. Florián, protože byl usmrčen ve vodě a vodou se hasí oheň.

Svátek svatého Floriána se slaví 4. května.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

mučedník

narozen: ve 3. století v dnešním Zeiselmaueru u Vídně, Rakousko

zemřel: 4. května 304 (?) v Lorchu, Rakousko

patron Horního Rakouska; Bologně a Krakova; kláštera sv. Floriána u Lince; proti nebezpečí ohně a vody; při suchu, při neúrodě polí; proti bouři; hasičů, kominíků, sládků, bednářů, hrnčičů, kovářů, mydlářů; při spaleninách

Alchymista

Dovolte mi, abych Vás dnes pozvala „na jednu knihu“. Smála se na mě z knihovny mého bratra a já si řekla, že si ji přečtu. Autor pro mě neznámý... (Paulo Coelho), název příliš mnoho neříkající... (Alchymista)

Četbou jsem rozhodně nebyla zklamaná. Tento brazilský bestseller mi velmi připomínal mého milovaného Malého prince. Jde vlastně také o pohádkové vyprávění, jež je opředeno spoustou symbolů a hlubokých myšlenek, které jsou „za slovy“. Kniha vypráví o cestě španělského pastýře za pokladem a nutí vás (v dobrém slova smyslu) zamyslet se nad Duší světa, Osobním příběhem, Tajemstvím štěstí, Láskou, Řečí světa, Vesmírem... (vše psáno s velkým počátečním písmenem).

Dílo dává vyniknout poselství o duchovní síle, která nám pomůže překonat každodenní strach, pohodlnost, sobectví a pomůže nám na cestě za tím naším „pokladem“. Důraz na Osobní příběh je pak odkazem k jedinečnosti každého člověka. Příběh čtenáři připomíná, že jeho život má individuální smysl a může jej vzít sám do svých rukou.

K nejkrásnějším příběhům celé knihy – dle mého názoru – pak patří tento (velmi mě oslovil, proto jej tlumočím i Vám):

„Chci ti povědět příběh o snech,“ řekl Alchymista.

Santiago k němu popojel blíž. „Ve starém Římě žil za císaře Tiberia jeden dobrý muž, který měl dva syny: jeden z nich byl voják a poslali ho s vojskem do nejvzdálenějších končin císařství. Druhý byl básník a krásnými verši okouzloval celý Řím.

Tomu otci se jednou v noci zdál sen. Zjevil se mu anděl a sdělil mu, že slova jednoho z jeho synů bude znát a opakovat celý svět, všechna příští pokolení. Starý muž se pak probudil a proléval slzy vděku, protože život k němu byl štedrý a vyjevil mu něco, co by každého otce naplnilo hrdostí.

Krátce nato stařec zemřel, když se pokou-

šel zachránit nějaké dítě zpod kol vozu. A jelikož se celý svůj život choval řádně a spravedlivě, přišel rovnou do nebe a tam potkal anděla, který se mu tenkrát zjevil ve snu.

„Žil jsi jako dobrý člověk,“ řekl mu anděl. „Svou existenci jsi prožil s láskou a zemřel jsi důstojně. Mohu ti teď splnit jakékoli přání.“

obálka knihy

„Život byl ke mně také dobrý,“ odpověděl stařec. „Když ses mi zjevil v tom snu, poznal jsem, že veškeré moje úsilí mělo smysl. Neboť verše mého syna zůstanou mezi lidmi po celá příští staletí. Pro sebe nic nežádám, kterého otce by však nenaplnila hrdoostí sláva toho, o něhož pečoval v dětství a jehož vychovával v mládí. Rád bych se viděl v té daleké budoucnost, v níž budou znít slova mého syna.“

Anděl se dotkl starcova ramene a oba se přenesli do daleké budoucnosti. Octli se na jakémsi nesmírně rozlehlém prostranství, kde tisíce lidí mluvilo nějakým cizím jazykem.

Stařec se rozplakal radostí.

„Věděl jsem, že verše mého syna básníka jsou dobré a nesmrtelné,“ pravil se slzami v očích

andělovi. „Rád bych, abys mi řekl, kterou z jeho básní ti lidé opakují.“

Tehdy k němu anděl vlídně přistoupil a na tom nesmírně rozlehlém místě se s ním posadil na jednu z četných lavic.

„Verše tvého syna básníka byly v Římě velice oblíbené,“ řekl. „Lidem se líbily a bavily je. Když však skončila Tiberiova vláda, zapomnělo se i na verše tvého syna. A toto jsou slova tvého druhého syna, který vstoupil do vojska.“

Stařec na něho vrhl užaslý pohled.

„Sloužil tehdy v jednom dalekém místě a stal se setníkem. Byl to také spravedlivý a dobrý člověk. Jeho služebník se jednou na smrt roznemohl. Tvůj syn se doslechl o nějakém Rabbim, který léčí nemocné, a tak se za ním vypravil. Šel řadu dní a cestou přišel na to, že muž, jehož hledá, je Syn Boží. Mluvil s lidmi, které Rabbi vyléčil, osvojil si jeho učení, a přestože byl římským setníkem, obrátil se na jeho víru. Až k němu jednou ráno konečně došel.“

Pověděl mu, že má nemocného služebníka. A Rabbi byl hned ochoten jít k němu domů. Ale setník, člověk věřící, se podíval Rabbimu

hluboko do očí a pochopil, že opravdu stojí tváří v tvář Synu Božímu.“

Tu všichni kolem vstali.

„Tohle jsou slova tvého syna,“ řekl anděl starci. „Jsou to slova, která tenkrát řekl Rabbimu a na něž se od té doby už nikdy nezapomnělo: **Pane, nejsemť hoden, abys všel pod střechemou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj.**“

Alchymista popohnal koně.

„Každý člověk na Zemi, bez ohledu na to, co dělá, hraje vždycky hlavní roli v Historii světa,“ řekl. „A obvykle o tom neví.“

...

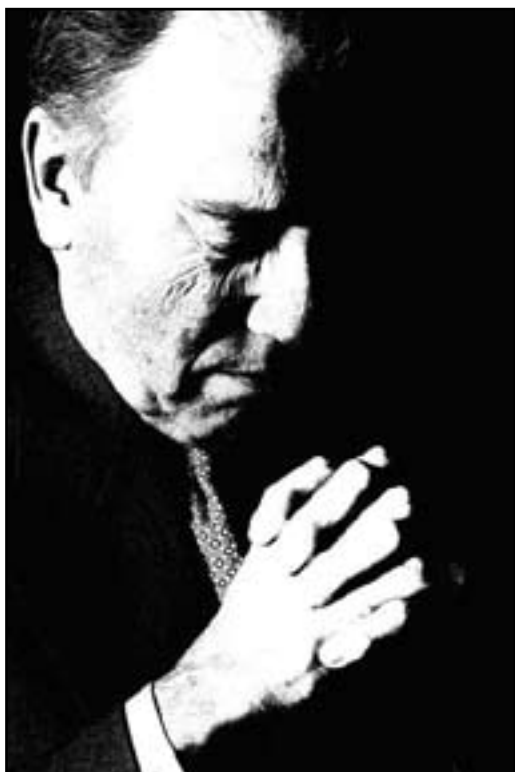
Křesťan

Mnohokrát se rodiče zeptají na názor, jestli je správné, když se hádají před dětmi.

Jednou jim jeden kněz s humorem odpověděl: „*Když se před nimi i usmíříte, tak proč ne...*“

Mnoho křesťanů, a možná že všichni nevěřící, si myslí, že křesťan by měl žít bezchybně. A tak býváme svědky různých pohoršení. „*Představ si, oni jsou křesťané a hádají se!*“ „*Chodí do kostela a není to ani poznat.*“ „*Znám nevěřící, co jsou tisíckrát lepší, než ti kosteloví.*“

Tyto a mnoho dalších úvah svědčí o třech hodně rozšířených omylech o křesťanech. Lidé si myslí, že:

- 1) Křesťan musí být světec.
- 2) Křesťan není normální.
- 3) Křesťan musí být vážný a brát víru vážně.

Co na to říct?

- 1) Dokud budeme šlapat bláto pozemských cest, bezchybní světci z nás nebudou.

Budeme se hádat, pomlouvat, závidět si, urážet se, plánovat všelijak rodičovství, nemluvit spolu a třeba zanedbávat lidské a křesťanské povinnosti. Nejsme totiž andělé. Jsme však vykoupení křesťané a nikdy by nám neměla chybět pokora a víra v Boží milosrdenství k nám, jakož i k našim bližním. „*Kdo mnoho miluje, tomu je mnoho odpuštěno.*“

- 2) Jaký to bývá šok, když okolí zjistí, že jsme křesťané a současně objeví, že jsme „normální“. Umíme se dokonce smát, tancovat, zpívat, závodit s dětmi a nebo si přituknout s návštěvou. Někdy je to tak silné svědectví, že to druhým vyráží dech. Pravda, člověk se musí vyhybat tomu, aby byl za každou cenu považovaný za normálního. Jako křesťané musíme totiž stále být připraveni na to, že i kdybychom dělali kotrmelce, přesto pro mnohé budeme „blázni“ – dodejme však hrdě „pro Krista“.
- 3) Vážnost jako ideál zbožnosti? Ano, ztišení, soustředění do duchovního života určitě patří. Aby to však rodiče mohli dodržovat, to by muselo být dětem hned po týdnu života aspoň 20 let. A že není, tak si každá farnost, pokud ve svém společenství rodiny s dětmi má, užije nevážnosti až až. A co když je kněz optimista a vtipálek? To se vážnost rozptyluje ještě víc, a kupodivu se zbožnost nestává nevážností. I v kostele může být (někdy) veselo. A když se rodiny sejdou na táboře, na dovolené, na akci? To často prožijí radosti na rozdávání, i když nikdo nepochybuje, že mají také své starosti a ne málo. Přesto je radost jako sluneční paprsek, kterému stačí škvírka, aby přinesl světlo.

Nebojme se, Pán Ježíš nám dal dar, veliký dar života, nebojme se jej naplno prožívat i přes všechny starosti.

P. Jiří Kaňa

- převzato z časopisu

Průvodce náhradní rodinnou péčí 2/2004 -

Setkání mládeže s biskupem

3.4. 2004

Jako již tradičně jsem si v sobotu před Květnou nedělí moc nepospala - konalo se totiž opět setkání mládeže s otcem biskupem a od nás odjížděl autobus do Brna už v 6.40! Všechny asi 20 děček z Třeště se našťastí do poměrně plného autobusu vmáčklo, a tak jsme vyjeli.

Když jsme asi o půl deváté dorazili pod Petrov, přivítaly nás davy mladých lidiček, kteří se snažili zvládnout alespoň pozdravit všechny človíčky, které znají, a zároveň se zapisovat do skupinek. A pak už to všechno vypuklo! Po krátkém přivítání a trošku nesmělém začátku scholy (která se pak dosti dobře rozjela) měl otec biskup katechezi. Pověděl nám o lásce, o tom, co vlastně je a jak ji žít, o tom, že láska není jenom záležitostí citů, ale i vůle, vlastního rozhodnutí milovat.

Po katechezi následovaly skupinky. Pro ty, kteří se toužili něco nového dozvědět, tu byly přednášky a povídání na různá témata jako třeba vztahy, rodina, sex, magie, drogy, hudba..., pro ty, kteří měli přednášek plné zuby po školním týdnu nebo toužili spíše něco pro druhé či pro sebe udělat, tu byla modlitební skupinka, křížová cesta městem nebo skupinka, která šla potěšit staré lidi do domova důchodců. Já osobně jsem se nejprve nepřidala k žádné, protože jsem se rozhodla očistit svou dušičku ve svátosti smíření, ale po zpovědi jsem šla ke kapucínům, kde byla modlitební skupinka, a rozhodně jsem toho nelitovala, protože jsem se tam mohla zase jednou

setkat s naším Bohem ve chválách, prosbách, přímluvné modlitbě a eucharistii, a byl to opravdu silný zážitek.

Po obvyklém obědě začal odpolední program plný písniček, vtipných reklam a upoutávek, přišel mezi nás i diecézní dušičkolog (otec biskup), který odpovídal na naše otázky (některé byly hodně na tělo), a četly se úryvky z poselství Svatého otce k XIX. Světovému dni mládeže. Opravdovým vyvrcholením celého setkání byla skutečně radostná a krásná mše svatá opět s otcem biskupem. A pak už jsme se rozešli ke

svým autobusům a vydali se domů

A co se mi nejvíc líbilo?

Určitě ta spousta mladých lidí nadšených do Krista a do opravdového života, kupa setkání a rozhovorů, radostná atmosféra, ale úplně nejvíc mě zaujalo a oslovilo poselství Svatého otce. Opět jsem ucítila, jak nám - mladým - náš papež důvěřuje a jak jsme pro něho i pro celou církev důležití (Jako ostatně úplně všichni, ale já jsem to v tu chvíli vnímala v souvislosti s mládeží. A mladým může být člověk koneckonců v každém věku.). Kéž bychom tuto papežovu i Boží důvěru nezklamali, a tím, že budeme „chtít vidět Krista“, poznávat Ho a mít Ho v srdci, kéž bychom poznávali i Boží vůli s naším životem a sloužili Bohu tam, kde nás chce mít.

Má cesta k Bohu - 3. část

Přišel podzim a sychravo a opět ty děsivé stavy.

Tentokrát jsem si vymyslela jiný způsob likvidace, neboť jsem věděla, že se sama prostě zabít nemohu, že je přeci další život, inkarnace. A tak jsem se rozhodla, že se fyzicky naprosto zlikviduji. A začala jsem děsně flámovat, pila jsem jen tvrdý alkohol, platila kdekomu, jen aby se mnou někdo ještě seděl, protože jsem pořád neměla dost, taxíky jsem jezdila po Praze na další flámy, provokovala chlápky, hrála si s nimi tak, že se divím, že mě nepřizabíli. A pak zase byly chvílky, kdy on se vrátil ke mně. A následovaly ještě hlubší pády. Nakonec jsem si uvědomila, že musím říci NE. Jemu i všemu kolem. Řvala jsem potichu do vzduchu, Bože pomoz, tady jsem, chyť si mě, ukaž se, udělej něco, jen mi prosím, prosím, prosím pomoz.

Pak přišlo jaro. Blížil se čas Velikonoc. Měla jsem jet kamsi bubnovat s Kelty. Ale předtím jsem docela vážně onemocněla a do Prahy jsem se vrátila až těsně před svátky. A do toho zkoušení až do poslední chvíle. Rozhlížela jsem se a koukala, kde se co naskytne. Tušila jsem, že tohle jaro bude i mým jarem. A když nic nepřicházelo a všichni už byli pryč, šla jsem ve středu na koncert na pozvání mé profesorky a cestou se zastavila u Salvátora. V kostele ležely na stolku zelené pozvánky. Vzala jsem si a před koncertem přečetla. Samá líbivá slovíčka, málem z nich kapal med. Skoro bych už vyhodila ten nasládlý papír, kdyby na konci nebylo pozvání na společně strávené Velikonoc do domu, kde žije skupina mladých lidí s knězem podle vzoru svaté rodiny z Nazareta.

že jsem po telefonu koketovala s knězem, který ten dům „vedl“, ale kdo to mohl poznat, když byl tak děsně normální), ať tedy přijdu, že jsem zvaná. A tak jsem opravdu dorazila. Nikdo se nepodivoval, že jsem cizí. Byl čtvrtek, a tak se odehrávala poslední večere - tak podobně, jak se mohla odehrát tenkrát. Pak jsem odjela na kolej, ale bylo mi nabídnuto ať - jako ostatní - zůstanu i přes noc a na další dny. V pátek jsme ještě zkoušeli, ale to jsem už byla celá nesvá a těšila jsem se na konec. Pamatuji se na křížovou cestu, kterou hrála jakási skupinka na Petříně. V sobotu se celý den uklízelo a chystalo na velký svátek. Pro ty, co netušili o čem Velikonoc jsou, bylo mezi prací vždy povídání. No, brala jsem to, ale se svými vlastními poznámkami. A pak jsem dostala velký úkol. Když se profláklo, že jsem od divadla, dostala jsem za úkol divadelně pojmout všechna starozákonní čtení o vigílii. A to jsem se musela začít nořit do textů, ptát se... a hlavně byla jsem plně zapojena a tvorbou jsem se dotýkala těch tajemných věcí. O vigílii bylo několik mladých lidí pokřtěno. Fotila jsem to, a tak jsem byla jakoby poslední v jejich řadě. Jak já jsem zatoužila po křtu! Bylo to ale spíš takové: jak já bych letěla na Havaj, ale ještě i něco více. Zůstala jsem ještě na neděli a pondělí. Nemohla jsem odejít, bylo to jednoduché, ale nádherné. – Samozřejmě jsem si hned vytvářela vlastní systém spojením křesťanství a východních nauk...

... pokračování příště ...

Andrea

(převzato z internetu - www.signaly.cz

- toto svědectví zaznělo na CSA 2003 v Třešti)

Ozvala jsem se na mailovou adresu a druhý den mi zavolal jakýsi člověk (ukázalo se,

Jak to bylo v Litoměřicích

Je sobota velmi časně ráno. Jedeme na biskupské svěcení našeho bývalého pana faráře Pavla Posáda.

V šest hodin se plný autobus nedospalých ale dobře naladěných poutníků vydává na cestu. Při cestě nechyběla píseň ani desátek růžence, bez toho by cesta nebyla tou pravou cestou.

Náš řidič jede rychle a slovem i organizací nás provází naše průvodkyně Eliška S. Cestou nás informuje o zajímavosti míst, která zpáteční cestou navštívíme (Doksany, Terezín a památky Litoměřic).

Kolem desáté hodiny jsme na místě v Litoměřicích na parkovišti, kde jsou již tři autobusy návštěvníků svěcení, kteří se nedali odradit a také přijeli.

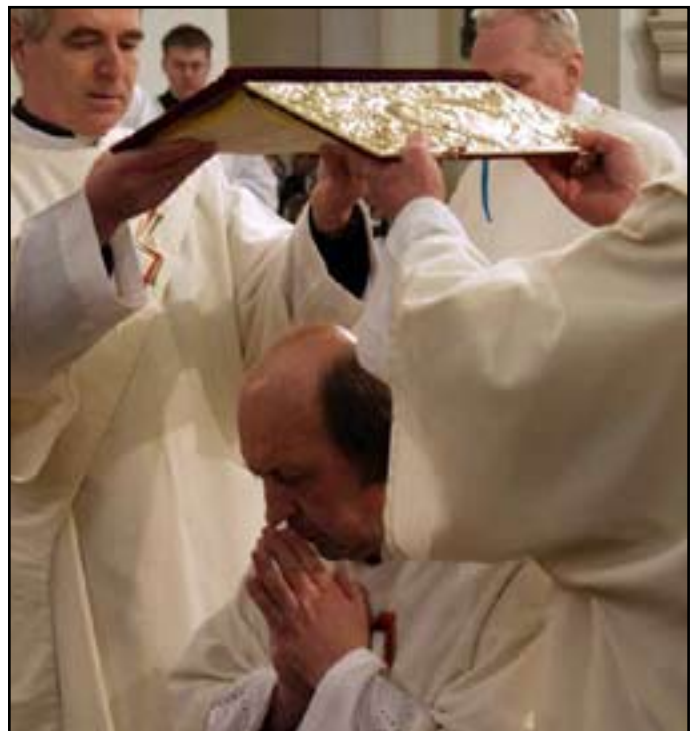
Vystupujeme, bereme nejnutnější věci a hurá na vyhrazené místo, kde nás již pořadatelé očekávají. Hlavně nezapomenout vzít dar pro otce Pavla od třešťských farníků (kdo to neví, třešťští řezbáři vyřezali pro otce menší dřevěný betlém). Balík je velký a docela těžký. Někteří z nás si to vyzkoušeli na vlastní kůži. „Že Jirko a Michale?“ Cesta od autobusu byla dlouhá a balík se pěkně pronesl. Hledáme hlavní budovu diecéze, abychom dar předali otci Posádovi. Budovu jsme našli, ale to překvapení! Jsme doslova zaskočení přísnou místní ochrankou v podobě tří mužů v dlouhých kabátech, v černých brýlích a s vysílačkou v uších, kteří nám razantně oznamují, že dar osobně předat nemůžeme a nechat jej tam též nesmíme. Co teď? Ve vedlejší budově nás ochotná paní vyslechla a slíbila nám, že dar osobně předají. Dobří lidé ještě existují. Snad se tedy dar dostal do správných rukou?!

Je před jedenáctou hodinou, přesunujeme se na vyhrazené místo, snad najdeme dobrou pozici pro pár snímků na památku.

Poté následuje průvod, mše svatá a svěcení biskupa. My sledujeme průběh venku z velikých obrazovek, protože katedrála je plná hostů, známých a rodiny.

Nám to ale nevadí. Sluníčko svítí a je do-

cela příjemně oproti tomu, jak chumelilo a mrzlo minulý týden. Jsme také teple oblečení, popřípadě se můžeme zahřát teplým svařákem nebo čajem, který zde zdarma nabízejí. (Ale nejenom alkohol, ale též buchty, guláš, párek...atd.) Pro všechny je toho dost, my jsme neváhali a též jsme něco ochutnali. Děkujeme všem v Litoměřicích za štědrost a pohostinnost. (Ale to vše až po svěcení :o)!

Samotný průběh svěcení trval přes dvě hodiny. Potom byl rozchod, čas pro občerstvení a prohlídku Litoměřic. Zpět odjíždíme okolo 15. hodiny. Cestou jsme se stavili v Terezíně a v Doksanech. Někteří už jsou unavení a začínají v autobuse pospávat po celodenním putování. Ostatní si sdělují zážitky a v 19.00 hod. jsme opět v našem rodném městečku. Věříme, že svěcení všem účastníkům splnilo jejich očekávání.

Otci Pavlovi přejeme hodně Božího požehnání, síly a zdraví ve funkci litoměřického biskupa.

Terry Speary

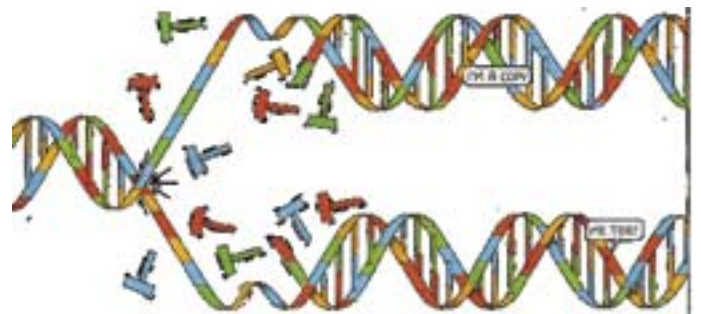
Bojme se společně!

Nedá mi to, abych se s vámi nepodělil o obavy, které bychom měli sdílet všichni v našem společném domě zvaném Česká republika. Bojme se společně velmi nebezpečné invaze do naší země, nebál bych se ji označit „nenápadný terorismus“. Oč jde? V 5. století před Kristem čínský spisovatel Sun Tsi sepsal scénář dokonalého způsobu, jak si podrobit nějakou zemi. Invaze do země, kterou chceme získat, musí probíhat velmi delikátně a pomalu. Mistři vojenského umění porážejí nepřitele bez boje. Podrobovat si zemi je třeba tak, aby to ani nikoho nenapadlo, že ztrácí svobodu. Nejlépe je ještě úzce spolupracovat s tím, koho chcete ovládnout. Celou záležitost je třeba maskovat umným dávkováním různých výhod. Chceme-li tedy získat zemi bez zbytečného prolévání krve, je třeba držet se těchto rad:

- 1) *Diskredituj dobro a pravdu.*
- 2) *Kompromituj opravdové vůdce. Místo nich hledej vlastní, kteří budou podřízeni jen tobě.*
- 3) *Podrývej vzájemnou důvěru mezi lidmi. Ať každý zůstane sám.*
- 4) *Podrývej současnou vládu: nepořádek rodí rozhořčení, kterého můžeš využít.*
- 5) *Využij různé ničemy: nemají jiné východisko, než ti věrně sloužit.*
- 6) *Rozsévaj neklid tam, kde je to možné.*
- 7) *Podněcuj mladé proti starým.*
- 8) *Posmívej se tradicím, protože ony jsou největším nepřítelem, nedovolují totiž zapomenout na kořeny.*
- 9) *Znemožňuj zásobování rýží a vodou.*
- 10) *Rozšiřuj smyslnou hudbu.*
- 11) *Šiř nemravnost.*
- 12) *Odměňuj své pochlebovače, dvojnásobně se ti to vrátí.*
- 13) *Snaž se vědět vše o tom, co se děje v zemi, kterou chceš rozvrátit.*

nit dojmu, že se někdo učil v Číně před dvaceti pěti stoletími.

Bojme se společně nedostatku soudnosti našich mladých. Každý máme svůj vzor. Vždycky, kdykoli se mluví o významných osobnostech, vyskytnou se lidé – zvláště mladí – kteří by chtěli být jako ony. Před několika lety všechny vzrušila ovečka Dolly, přivedená na svět klonováním. Věrná genetická kopie své matky. Reakce veřejnosti, zprostředkovaná žurnalisty, je pozoruhodná: co takhle genetická kopie významných lidí? Jistá Angličanka projevila přání donosit a porodit zemřelého tatínka.

Nezaráží vás určitá slepota? Genetická shoda, byť naprostá, přece neznamená bytostnou totožnost. Vytrácí se vědomí, že každý z nás je jedinečnou bytostí, že neopakovatelný unikát je nezaměnitelný s jeho kopií, jakkoli věrnou. Kde se bere to záludné uvažování? Snad v odosobňujícím účinku televize, při jejímž sledování lidské Já vyklidí místo obrazovce, na níž je fiktivní vydáváno ze reálné, a v dalších sklonech civilizace. Na Východě si nechal člověk vsugerovat, že je součástí kolektivního stroje. Západní člověk, uvyklý tržní ekonomice, se považuje za její přívěšek. Vědomí, že jsme originály – neopakovatelné – se jaksi vytratilo.

A tak se bojím zvláště o ty mladé, aby se nenechávali tak snadno strhnout tím, co jim přežvákají reklamy, časopisy a různé slogany. Prostě jedním slovem. Bojím se, aby se nenechávali zblbnout!

Tohle všechno radí čínský spisovatel Sun Tsi: Když pozoruji naši současnost, nemohu se ubrá-

Básník František Halas to svého času krásně řekl mladým: „*Máte ještě mladé a zdravé zuby, odmítněte proto nabízené kašičky a vykoušejte si živinu růstu sami!*“

Bojme se společně české touhy po věčné anonymitě. Nikdo za nic nemůže, nikdo se za nic nepostaví – za všechno může někdo nebo nikdo nebo kdokoliv. Proto z našich malých českých poměrů vychází pohádka, kterou jsem před lety našel v almanachu našeho československého gymnázia. V pohádce vystupují čtyři osoby: KAŽDÝ, NĚKDO, KDOKOLIV a NIKDO.

Jednoho dne bylo nutné něco důležitého udělat. KAŽDÝ si byl jistý, že NĚKDO by to mohl udělat, ale NIKDO to neudělal.

NĚKDO se rozzlobil, neboť to byl úkol pro KAŽDÉHO, KAŽDÝ si myslel, že KDOKOLIV by to mohl udělat, ale NIKDO se nedozvěděl, že to KAŽDÝ neudělá.

Nakonec NIKDO byl obviněn KAŽDÝM, protože NĚKDO neudělal to, co by mohl udělat KDOKOLIV.

Pro peníze přišli všichni. Především KDOKOLIV chtěl cokoli, jen ne méně peněz. NIKDO neřekl nic, ale KAŽDÝ si myslel, že NĚKDO je blbec.

Bojme se společně. Sdílíte se mnou společně tento strach? Já vím, že těch obav by mohlo být víc. Jestliže mě znáte jako člověka, který chce spíše hladit a vlévat radost či naději, díváte se, proč najednou obavy, strach. Protože jsem vzal za své slova Václava Havla: „*Strach není jen stavem zkázonosným. Strach z vlastní neschopnosti nás přece může probouzet: strach z Boha nebo z vlastního svědomí v nás může probouzet odvahu: strach z toho, že neobstojíme, může být tím nejlepším motorem naší touhy obstat. Strach ze svobody může být přesně tím, co nás nakonec naučí svou svobodu opravdu kvalitně naplňovat. A strach z budoucnosti může být přesně tím, co nás donutí udělat vše pro to, aby byla budoucnost lepší.*“ A proto se bojme společně!

Prokop Petr Siostrzonek
Převor břevnovského kláštera v Praze

Pantheon

Tak se nazývá budova (chrám) a její jméno může znamenat buď „nejsvětější“ nebo „všech bohů“, a může svou mohutností a souladem být pokládána za nejdůležitější a nejvýznamnější dokument římského umění. Původní chrám z roku 23 před Kristem byl zbudován Markem Agrippou, zetěm Augustovým, za něhož se narodil Kristus. Po předchozím požáru a zemětřesení rozhodl v roce 120 po Kristu císař Hadrián o jeho přestavbě. Pantheon také utrpěl, byť nemnoho, za plenění Říma a následně ho sv. Bonifác IV., římský papež, r. 609 získal od císaře Fokase s povolením přestavět jej na křesťanský chrám. Zasvětil chrám Panně Marii pod názvem Santa Maria ad martyres (Panna Maria od mučedníků). Uvnitř chrámu mají hroby především svatí Prvomučedníci římsí, které dal popravit během prvního pronásledování křesťanů v Římě císař Nero – po požáru v r.64 – a první králové Itálie. Prvomučedníci římsí byli umučeni různým způsobem – většinou v cirku na úpatí Vatikánského pahorku. Mezi nynějším hřbitovem a Svatopetrskou bazilikou označuje kámen v dlažbě místo, kde uprostřed cirku stál obelisk přenesený v roce 1586 na Svatopetrské náměstí před baziliku. Památku svatých Prvomučedníků římských si připomínáme 30. června.

Bože, tys posiloval Prvokřesťanské mučedníky, aby ti zachovali svou věrnost a oni svou krví posvětili začátky římské církve. Pro jejich statečnost v zápase dávej i nám svou sílu a radost z toho, že nás nic nemůže odloučit od Tvé lásky.

Úvodní slova

V minulém čísle Věžníku šéfredaktor čtenáře vyzval, aby obohatili 30. (tedy významné) číslo jakousi literární koláží, která by byla poskládána z vět, jež byly v předchozích 29 číslech otištěny. Jak jistě tušíte, zájem byl veliký!!! (Toť ironie!) Nezbylo nám tedy nic jiného, než sáhnou do vlastních zdrojů. No, k recesistům, na něž šéfredaktor spoléhal, nepatřím, budu tedy tvořit za naše spíše konzervativní křídlo.

A kdo by mohl být vhodným terčem? Tak co třeba sám pan šéfredaktor a jeho úvodní slova, když už to tak pěkně vymyslel?

Mohu Vám prozradit, že s úvodním slovem jsou velké patálie. Mnohdy není o čem psát, kopíruje se a kopíruje z minulých čísel, sem tam se obmění nějaké to slovo, často se tvrdí, že to stejně nikdo nečte... Zkrátka psát úvodník není žádný med. Tak se těm vstupním textům podíváme na zoubek. Vezměme si třeba jen první věty...

1) úvodní věty historické:

č.1 *Vážení a milí farníci, dostává se Vám do rukou první číslo Věžníku, prozatímního měsíčníku, který by měl mapovat život v naší farnosti.* (byl to opravdu prozatímní měsíčník, protože se v krátké době stal dvouměsíčníkem...)

č.4 *Vážení a milý farníci* (opisují i s pravopisnou chybou, bohužel... mea culpa, mea maxima culpa), *blíží se nám poslední okamžiky tohoto roku, jehož letopočet začíná číslicí jedna.* (ani nemohu uvěřit tomu, že by Věžník měl tak hluboké kořeny...)

2) úvodní věty, v nichž se šéfredaktor pokouší čtenáři podsunout, že Věžník patří do rukou:

č.1 (viz výše)

č.2 *Vážení a milí farníci, je po prázdninách, děti nastupují do školy, a Vám se dostává do ruky druhé číslo Věžníku, v němž jsou popisovány především naše letní aktivity a různé zážitky z prázdnin.*

č.3 *Vážení a milí farníci, po dvou*

měsících se Vám dostává do rukou další číslo Věžníku.

č.8 *Vážení a milí farníci, na konci prázdnin se Vám do rukou dostává nové číslo časopisu Věžník.*

č.16 *Vážení a milí farníci, rok se s rokem sešel a Vám se dostává do rukou poslední číslo našeho farního kompasu v letošním roce.*

č.27 *Vážení a milí farníci, zdá se to jako včera, ale jsou to již dva měsíce, kdy jste v rukách drželi poslední výtisk našeho farního časopisu.* (jak můžete sami posoudit, šéfredaktory obavy o to, aby snad Věžník neskončil jinde než v rukách, jsou pravidelné – upozornil na to i širší veřejnost ve speciálním čísle, které vyšlo v prosinci 2001)

3) úvodní věty, kterými nás pisatel upozorňuje na roční období:

č.11 *Vážení a milí farníci, v tradičním intervalu, totiž po dvou měsících, se k Vám dostává jedenácté číslo Věžníku, které s sebou, zdá se, přináší i jaro.*

č.18 *Vážení a milí farníci, je tu jaro a v plné síle nám ukazuje svoje kouzla.*

č.20 *Vážení a milí farníci, léto buď již pochváleno... (velmi poetické!)*

č.26 *Vážení a milí farníci, vskutku letní měsíce jsou za námi a je tu pro Vás – naše milé čtenáře – připraveno další číslo Věžníku.*

4) úvodní věty, při jejichž psaní byl šéfredaktor radostný:

č.6 *Vážení a milí farníci, s radostí Vás vítám u dalšího a to šestého čísla našeho farního časopisu.*

č.7 *Vážení a milí farníci, s radostí Vám představuji nové číslo našeho farního časopisu.*

č.13 *Vážení a milí farníci, s radostí Vás vítám u nového čísla, jež je určeno na měsíc červenec, srpen.*

... a také srdečný:

č.21 *Vážení a milí farníci, co nej-srdečněji Vás všechny, kdo čtete tyto řádky, zdravím.*

5) mnohdy nás úvodní věty staví před nemilosrdně plynoucí čas, což je vděčné, a jak sami poznáte, šéfredaktorovo oblíbené téma:

č.5 *Vážení a milí farníci, uplynuly dva měsíce a je tu další číslo Věžníku.*

č.9 *Vážení a milí farníci, uplynuly opět dva měsíce a je tu další číslo našeho farního kompasu – Věžníku.*

č.10 *Vážení a milí farníci, jsme zase o dva měsíce starší. (jak optimistické!)*

č.14 *Vážení a milí farníci, uplynuly již opět dva měsíce a k Vám – našim milým čtenářům – přichází další číslo Věžníku.*

č.15 *Vážení a milí farníci, v úvodu bych mohl (jako již tradičně) konstatovat: Opět jsou dva měsíce za námi. (tady si šéfredaktor uvědomuje svou tradičnost)*

č.17 *Vážení a milí farníci, dny se nám opět hnuly kupředu. (velmi elegantně řečeno totéž co v předchozích větách)*

č.22 *Vážení a milí farníci, jak ten čas letí!*

č.28 *Vážení a milí farníci, tak jsme zase o něco starší.*

6) úvodní věty „mnoho neříkající“ (společenská klišé):

č.24 *Vážení a milí farníci, opět Vás všichni z redakce zdravíme.*

č.12 *Vážení a milí farníci, rád Vás všechny zdravím při četbě dnešního výtisku. (zde je výraz opět zaměněn za slovo rád, což dokládá jisté osobní hnutí)*

7) úvodní věta velmi strohá (zároveň ale velmi výstižná!):

č.19 *Vážení a milí farníci, tak už je to tady.*

8) úvodní věta „neklasická“ (rozuměj výjimečná!):

č.25 *Vážení a milí farníci, na začátku dnešního čísla, které je již 25., mi dovolte,*

abych Vám vysvětlil, proč časopis vychází s větší odmlkou.

9) úvodní věta doufající (původně strohá):

č.23 *Vážení a milí farníci, je zde nové číslo Vašeho (snad oblíbeného) časopisu.*

10) úvodní věta žurnalisticky zásadní, v jádru zcela realistická:

č.29 *Vážení a milí farníci, když jsem začal psát dnešní úvodní slovo, uvědomil jsem si, že záleží na tom, kdy se co píše.*

Tímto bylo vyčerpáno všech doposud užitých 29 vět z úvodních slov (včetně tradičních oslovení). Do dalších xxx čísel Věžníku přejeme šéfredaktorovi mnoho tvůrčí invence a při čtení tohoto výčtu notnou dávku optimismu, aby strávil výše vypracovaný elaborát. Na tomto místě nelze nevpomenout i jeho nemalé zásluhy, protože nahánět přispěvatele není příliš záviděníhodné.

No a pak buďte šéfredaktorem! Zvláště když jsou vašimi podřízenými příbuzní!

- KZ -

„CHCETE VIDĚT KRISTA?“

Stejnou otázkou jste zváni (všichni, kteří se cítíte „mladě“) na již tradiční pěší pouť do **Přibyslavic**, jež se uskuteční v sobotu 8. května 2004. Společný program v Přibyslavicích začíná v 16:00 hodin - těšme se na skupinky (rozebírání textu evangelia), mši svatou, táborák (párek a chléb si vezměte s sebou). Zpátky se vracíme autobusem, který bude vyjíždět z poutního místa kolem 20:00 hodin. Čas, kdy poutníci na pouť vyrazí, Vám sdělí v nedělních ohláškách otec Roman.

- VH -

Vyvedou orlové v Třešti mladé??

„Dostal jsem přihrávku od obránce, rozjel jsem to, potáhl a zasekl. Na druhé straně volně dobíhal ze zadních řad tehdejší náš nepsaný kapitál Ondra Kubala. Měl už leccos odehráno. Moje pravá noha bezděky přenesla balón přes řady hráčů. Kapitán nezklamal a s neobvyklou razancí šajtlí vypálil ránu „pod víko“. Protihráči přimrzli. Byla to nádherná bomba, za kterou by se nemusel stydět žádný profík. Prásk a visel tam. Byla to jasná zpráva, že s Třešťáky se musí počítat pro finále.“

Tak takhle nějak to vypadalo na fotbalovém turnaji v Kněžicích, toho pozdního léta jsme si vydobyli zlato. Prásk. Rok předtím jsem jako exekutor závěrečného penaltového rozstřelu ve finále zklamal, dokonce dvakrát. Další rok jsme slavili konečně úspěch v plné parádě s Jendou Polákem v kase a tvrdým a houževnatým Vojtou Knížetem v obraně.

TJ OREL Třešť je tělovýchovná jednota úzce spjatá s naší farností. V Třešti vznikla v roce 1920. Dlouhou dobu nás ve fotbale podporuje. Díky dotacím z města si každou sobotu v zimě zahrajeme v tělocvičně. Poslední víkend v dubnu se uzavřela další etapa. Skončila další halová sezona. Tento rok se k nám přidali i mladší: Petr Kubala, Pavel Kubala (bratr razantního kapitána), bratři Noskovi. Hraje se dosti tvrdě a houževnatě, není nouze o kuriózní momenty. Dvě hodiny každou sobotu v počtu většinou 15 lidí.

Orel nepodporuje jenom fotbal. Po dohodě se starostou TJ Orel Třešť panem Vrátilem jsme dostali příspěvky i na páteční florbal (obdoba hokeje přizpůsobená podmínkám v hale). Tam se kádr rekrutoval převážně z mladých. Členská základna se zvětšuje a to je jenom dobře. Peněz ovšem stále není dost, tělocvičny se zdražují. Především však tým florbalistů nemá na dresy, které jsou ovšem nezbytnou podmínkou, pokud bychom se do budoucna chtěli zúčastnit florbalových turnajů, kupříkladu právě v Kněžicích.

Pokud by tedy někdo chtěl podpořit v naší farnosti sport nějakým menším obnosem na dresy, jenom to uvítáme. obraťte se buď na mne (Tomáš Niederhafner) nebo přímo na starostu pana Vrátila. Trička si snad dokážeme sehnat, jedná se spíše o uhrazení poplatku za potisk trik, který ovšem není nijak horentní. Potom se budeme moci účastnit turnajů a vozit, doufejme, další zlaté medaile.

Fotbal je magie, ale nejenom fotbal to byl, jezdilo se i do bazénu a bylo i spousty dalších aktivit. Takže ještě jednou díky za dotace z města a za dlouholeté placení tělocvičny v zimních měsících. A žádné obavy, jestli se nám podaří nějaký podařený kousek, najdete to určitě s menším časovým odstupem i v podařeném Věžníku. Čas je ale pojem relativní, na některé chvíle se prostě nezapomíná.

„Najednou to tady bylo, byli jsme ve finále. Šel jsem upocený na guláš do jídelny ZŠ Kněžice. Donesl se čaj, ale nikdo nemluvil, ve vzduchu to viselo. Muselo. Muselo se vyhrát. .... Za stavu 2:2 jsem vyběhl na hřiště, nohy už pracovaly pouze ze setrvačnosti.

Prodlužovalo se. Hlouček lidí u postranní čáry něco pokřikoval. Utáhl jsem si kopačky a Hynek vhodil aut. Poslal jsem to Haufimu. Byl nastartovanej. Někoho si obhodil. Na jeho jméno teď nezáleží (Tonda Klíma z týmu Polné, pozn. autora). Už jsem ho tam viděl. Uf. Zatraceně, nastřelil tyč. Celá brána sebou otrásla. Míč se odrazil a trefil sprintujícího obránce... Góóóóóóóóóóóóóóóó. Situace jak vystřižená z karambolu. Řval jsem jak pominutý a slzy se mi nahrnuly do tváře. Nikdy jsem nebrečel, ale tehdy jsem to nezvládl. Jsme první.“

Fotbal je magie. Sportu zdar. Zdar Orlu TJ Třešť.

Tomáš Niederhafner (Haufi)

Fialky pro maminku

Václav Renč

Maminko! Nic než tohle slovo –
víc ani nemůžu ti dát.
To zavzlyknutí tulákovo,
když navrací se s uzlem ztrát.

Ach, rád bych, rád bych aspoň jednou
přinesl něco ze svých cest
pro tebe samu, nedohlednou
jak nedohledná duše hvězd.

Kdybych však stokrát prstem v tváři
chtěl hmatat, kdo a co jsi ty,
nahmatám světlo, které září,
dny tvé jsou za ním ukryty.

A pod mou dlaní vroucí vlna
zvedne se z hloubi tajemné.
Ty, sebe prázdná a mne plná,
zrcadlíš zas jen mne, jen mne.

- KP -

Mamince

*To slůvko maminka je ze všech nejhezčí,
není už na světě jiné víc pěknější.*

Čas je opravdu neúnavný běžec.

Opět obracíme list letošního kalendáře. A je tu ten krásný měsíc květen. Čas rozkvetlých zahrádek, stromů a luk, doba radostných ptačích trylků. Máj je zasvěcen „MATIČCE“ nás všech – Panně Marii – kterou ve svých modlitbách prosíme o ochranu našich rodin, aby svou milostí posilovala každého z nás v tom každodenním ko-

lotoči povinností, starostí i trampot.

Neděle 9. května je „Dnem matek“ – pro všechny děti by to měl být „den díkůvzdání“ za všechno dobré, za pracovitost, hlavně za obětavou lásku, za vlídná slova porozumění, za něžné pohlázení, ale také za pofoukání všech bolístek. Do skromné kytičky našeptáme upřímné přání, aby maminky prožívaly všechny budoucí dny ve zdraví a v radosti s Božím požehnáním, pod ochranou Panny Marie. My starší přicházíme za svou maminkou s těmi nejkrásnějšími vzpomínkami v srdci a do kytičky, kterou pokládáme k obrázku naší maminky, šeptáme vřelý dík za všechno, čím pro nás v životě byla.

*To krásné slovíčko máma,
každý z nás nejdříve zná.
Čím více plynou nám léta,
tím bližší se vždycky nám zdá.*

- OH -

Měsíc květen

Právě prožíváme „povelikonoční“ aprílový duben a očekáváme měsíc květen – zasvěcený Panně Marii, které chceme zpívat a o přímlyvu u Pána prosit (slova Marie Holkové, hudba Vít Petrů):

1. *Prosíme, otevř svou pokladnici, milostiplná Maria. Jsme zde na zemi jen výletníci, jimž dlaň Tvá štědrá se otvírá.*

Ref.: *Ó Maria, Ty Matko milá, nikohos ještě neopustila, toužíme jednou tam v nebi s Tebou Božího Syna oslavovat.*

2. *Ozdob nás, Matko, poklady svými, potom se jistě zalíbíme Synovi Tvému, Ježíši Kristu, v jehož království my věříme.*

Ref.: *Ó Maria...*

3. *Ó Panno krásna, Královno jasná, za hříchy své se tolik stydím, nauč, ať poznám, kde zlý duch číhá, potom se jistě osvobodím.*

Ref.: *Ó Maria...*

Rozhovor

Při rozhovoru a o. děkanem Aloisem Bumbálkem o kněžství jsem se ho zeptala, zda-li se sám svobodně rozhodl pro studium bohosloví. Řekl, že ano, ale mohl toho dosáhnout za finanční podpory svého dobrého bratra Adolfa, velkého uskromňování, modliteb rodiny a také nemoci, která ho postihla. A potom mohl – po vysvěcení – obětavě sloužit Bohu a lidem. Zmínil se také, jaká byla úcta k novoknězi – např. rodiče mu (i všem v té době) vykali. Bylo to v milostivém létě 1950 (říkalo se tehdy „poslední kněžské svěcení“).

Lidmila Vokřínková

Květen

Těšíme se na poutní slavnost u sv. Kateřiny Sienské s udílením svátosti biřmování a modlíme se za to, aby všichni biřmovanci směli

říci: Jsem Kristův, mám podíl na Jeho kněžství a životě, budu mu vydávat svědectví...

„*Je to, Pane, Tvůj dar, že jsi nás nehodné přijal za hlasatele svého Krista.*“ (sv. Cyril)

I další dny v měsíci květnu budeme moci prožívat památné dny, oslavy a události...

Lidmila Vokřínková

Růženec

Motto: „*Dívám se na vás všechny, bratři a sestry každého stavu... a také na mládež: vezměte růženec s důvěrou opět do rukou a objevte tuto modlitbu znovu ve světle Písma, v souladu s liturgií a v kontextu každodenního života.*“

Jan Pavel II. (Rosarium virginis Mariae)

Jak přijmout výzvu papeže? Co dělat? Jak s novou silou a novým způsobem předat tuto modlitbu mládeži? Jak motivovat mladé lidi dnešní doby, aby si ji zamilovali? Zcela konkrétně navržený způsob modlitby jednoho desátku. Vždy je nabídnut i společný úmysl. V metodické poznámce se pak seznamujeme, jak tuto modlitbu prožívat. Dnes se můžeme modlit růženec za to, aby se výzva Jana Pavla II. setkala s velkým ohlasem v celé církvi. Do modlitby desátku vkládáme i sebe a prosbu, abychom si tuto modlitbu oblíbili, naučili se ji a těžili z její hloubky. Růženec je tedy poklad, který znovu můžeme objevit. Je prastarou modlitbou církve, je výtečným a odzkoušeným odkazem našich předků a celé církve. Je založena na opakování „zdravasů“, jež je doprovázeno vnitřní modlitbou rozjímání, kterou rozvíjíme ve svém nitru. Růženec je modlitba, ve které rozmlouváme s Ježíšem a Marií o svém životě a skládáme břemeno života před milosrdné srdce Krista a Jeho Matky.

Všechny provázím v modlitbě. P. Jan Balík

- LV -

UMUČENÍ KRISTA

Ano, také do našeho kina se v následujícím období dostane film, který rozdmýchal nemalé vášně. Jedná se o filmový snímek Umučení Krista, kterému předchází na cestě do kin pověsti o extrémní drastičnosti, ale také údajná pochvala papeže či nařčení z antisemitismu. Pravdou je to, že ho natočil konzervativní katolík Mel Gibson. Kromě režie film také produkoval a spolupracoval na scénáři. Film se soustředí na posledních dvanáct hodin Kristova života, na události mezi jeho zatčením a zmrtvýchvstáním, které dobře známe z vyprávění Nového zákona. Zajímavostí filmu je to, že je celý - ve snaze o větší autenticitu - vyprávěn hovorovou latinou či rekonstruovanou aramejštinou.

A nakonec, kdy můžeme tento dvouhodinový snímek v třešťském kině zhlédnout? Bude to v neděli 27. června od 17,00 a od 19,30 hodin.

Pozn.: Pouze bych na závěr upozornil, že film je přístupný až od 18 let - proto bych Vás chtěl požádat o akceptování tohoto pravidla, zvažte samozřejmě také, zda Vaše děti snesou realistický pohled na mučeného Ježíše.

Vladislav Hynk

Ten, který...

Ten, který je chlebem života, začal svou službu hladem na poušti.

Ten, který je vodou života, skončil svou službu žízní na kříži.

Ten, který byl znaven, dává pravý odpočinek.

Ten, který platil daň, je králem králů.

Ten, který se modlil, slyší naše modlitby.

Ten, který plakal, osuší naše slzy.

Ten, který byl prodán za třicet stříbrných, nás vykoupil.

Ten, který byl veden jako Beránek k zabití, je dobrý Pastýř.

Ten, který zemřel, byl vzkříšen a přinesl život všem, kdo v něho věří.

Tábor 2004

Již v minulém čísle jste asi zjistili, že **TÁBOR BUDE!** Ano, tak jako v předchozích letech, i letos se sejdou děti z naší i jiných spřízněných farností na dětském táboře na Dobré Vodě. Termín tábora je **od čtvrtek 29. července do čtvrtka 12. srpna 2004**. Důležité je připomenout, že tábor začíná ve čtvrtek (a také za čtrnáct dní ve čtvrtek končí) - a že - tak, jak se dohodli ti, kteří pro vás tábor budou letos zajišťovat - nebudou akceptovány pozdní příjezdy (čtvrteční termín je již předeslán delší dobu, takže s ním mohl každý počítat). Dále jsme se rozhodli provést ještě jednu změnu v chodu tábora, která úzce souvisí s tím čtvrtečním nástupem. Z pedagogických, zdravotních a hygienických důvodů **nepovolíme návštěvy rodičů** (*provádět rodičovské návštěvy 3 dny po příjezdu nebo naopak 4 dny před odjezdem z tábora si myslím, že je zbytečné, a pouze by to „rozhodilo“ námi připravovaný program*). Děkujeme vám za pochopení a vysvětlení vašim dětem. **Důvěřujte nám, že se dokážeme o Vaše dítě jako vždy stoprocentně postarat! Děkujeme za důvěru.**

Pokud pro vás není ani jedna z výše uvedených podmínek - eventuálně omezení zaběhnutých pravidel - zábranou a už se těšíte na tábor - vyzvedněte si u mě přihlášku. Myslím, že každý z vás ví, kde bydlím. Ale kdyby přeci ne, tady je telefon, na kterém mě můžete sehnat: 602733346. Už teď se s vámi těším na viděnou.

Vladislav Hynk

Farní kostel svatého Martina

Jak jste již mohli zaregistrovat, slibovaná oprava farního kostela již započala. O tom, čeho se bude týkat, jsem již psal v minulém čísle. Dnes bych chtěl pouze připomenout, že stavební práce bude provádět firma STARKON JIHLAVA CZ a.s. a 1. etapa (prováděno v roce 2004) bude stát 2.387.392,- Kč (včetně DPH). Investorem těchto

stavebních prací bude Římskokatolická farnost Třešť, která z výše uvedené částky musí pokrýt 238.600,- Kč. Zbytek financí bude pokryt příspěvkem od Ministerstva kultury ČR (1.670.000,- Kč) - jenž byl získán v rámci Programu regenerace městských památkových rezervací a zón - a příspěvkem Města Třešť ve výši 478.792,- Kč.

Protože se jedná o vysokou částku z rozpočtu farnosti, otec Roman Vás žádá o poskytnutí finančních příspěvků. Pán Bůh Vám zaplať.

Věřím, že zamýšlené opravy našeho farního chrámu proběhnou ke spokojenosti všech a na konci si budeme moci říct, že se nám dobré dílo zdařilo.

Vladislav Hynk

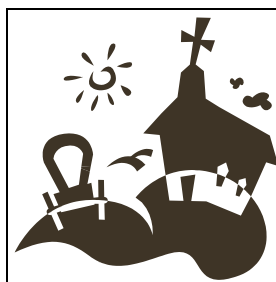
Poděkování

Otče Romane,

touto cestou bychom Vám chtěli všichni poděkovat za Vaší ochotu, laskavost a především za Váš drahocenný čas, který jste nám skoro po dobu dvou let věnoval, abychom se řádně (každý dle svých možností a schopností) připravili na svátost biřmování.

Moc děkujeme za získání nových zkušeností do našeho dalšího života, ale především za prohloubení naší víry!

*Ještě jednou Vám děkuji
„budoucí“ biřmovanci :o)*

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „přejásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“